

Ο ΣΑΔΙΣΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΣ ΠΟΠΕΣΚΟ

Η μακίβερια ανακάλυψε ενός φαρκ. Τό μισό πτώμα μίς δμ ρερης γυνάικας. Τό τραγικό τέλος ενός κοριτσιού απεθ κορίδευε τούς άνδρες. Πώς πρίνιςε τό σώμα της δ δολοφόνου. Η άνακρισις τών άστυνομικών. Ο παράδειξος άρτισώλης Νικόλας Ποπέσκο. Ένας ρωμαντικός περιπατος στην όχη της Νταμπουίτας. Ολέγμυνη στέ νερό! Η άγμα έκδικησι ενός σαδιστή, κλπ.

ΥΓΕΣ τί ήμέρες ή Ρωμανικός ήρημερίδες δη- μοςούντι ή άνατριχαστιές λεπτομέρειες ή- νός φρικαστικού δράματος. Πρόκειται γά την ιστορία ήνός σαδιστού, δ άποιος καταφούρησε τί φίλν του, γιά νά την έκδικήη γιά τίς άπιστιές της. Ίδου πώς άκριβώς έχει αυτή ή ύπόθεσι, πού άναστάτισε την άστυνομία τού Βουκουρεστίου :

Την περασμένη ήβδομάδα, ένας φαράς, καθ- ώς δέσχιζε τόν ποταμό Νταμπουίτα, είδε κατάδωκρος ένα πλήθος φαριών νά έχη συγ- κεντρωθή σ' ένα μέρος. Ένθουσιασμένος από αυτή την άνακάλυψι, σκέφθηκε θά θά μπορούσε νά πιαση ένα σωρό άτ' αυτά μέ την άπόχη του, γιατί τότερά τού ποτα- μού εκεί πέρα ήσαν σιχά. Πράγματι, άρχισε χαροφένος νά τά μαζεύη και νά γεμίη ή βάρκα του. Παρατήρησε όμως τίτ αυτά τά ψάρια ή- σαν από έκείνα, πού δ ναιτικοί τά άποκαλούν ενεροφάρτες, γιατί μα- ζεύονται κοντά στά νανάγια τών καρδιών και ξεκαθαρίζουν όλα τά τρέ- φυμα και τούς άνθρώπους. Μά δέν έδωσε και καμιά σημασία σ' αυτή τί λεπτομέρεια. Τό μόνο πού τόν έντέρεψε ήταν τό κέρδος. Θά μπο- ρούσε νά πουλήη τά ψάρια στους κατοίκους τού Βουκουρεστίου, πού δέν τά ήξεραν, και νά κινή την τύχη του. Έτσι βουτούσε κάθε τόσο την άπόχη του στό νερό και τραγουδούσε. Ξαφνικά όμως ή άπόχη κόν- τεψε νά τού ξεπήγη από τά χέρια. Φαίνεται ότι θά είχε σκαλώσει σέ κανένα βράχο, γιατί ήταν άσφυκτο. Ο φαράς έσπευσε λίγο τί βάρκα του κ' ύστερα τράβηξε μέ δυνάμη τού κονταριού τίς άπόχης. Έκείνη ξε- κώλησε από τό βράχο, μά έκτακουθούσε νά είνε βαριά, σάν νά είχε εναρφένει καμιά μεγάλη πέτρα. Φανταστήτε όμως τί φρέση του, δ- ταν είδε — μάλιστα ή άπόχη του βγήκε στην επιφάνεια — ότι περιέχει τό μισό σώμα μίς γυνάικας ! Τό πτώμα είχε περασμένο στό λαμπού του ένα σχοιό, στην άκρη τού όποιου ήταν δεμένη μιά χοντρή πέτρα. Έν- τούθεν τότε, άρχισε νά φωνάζη μ' όλες τίς δυνάμεις του και νά ζητή ή βοήθεια. Πράγματι, από την όχη της Νταμπουίτας έτρεξαν μέ τίς βάρκες τους μερικοί σύντροφοί του γιά νά βουν τί συμβαίνει. Κάτωθεν τότε άτ' αυτούς, όταν είδε τό πτώ- μα, φωνάζει κατάδωκρος :

—Μά αυτή είνε ή Τίτα, ή άμορ- φη Τίτα, πού κορίδευε τούς άν- δρες !...

Άλλά κανείς δέν μπορούσε νά κιντήη τό πτώμα της, χωρίς ν' ά- νατριχιάση. Ο κακοδωρος την είχε κοιματίσει μέ τό μαχαίρι του, της είχε πρίνιςε μέ τρομαχτική ψυ- χραιμία τά κόκκαλα και κατόπιν την είχε ρίξει στό νερό, γιά ν' ά- ποτελειώσουν τό έγκλημά του τά ψάρια και νά εξαφανίσουν κάθε ίχνος του.

Οι φαράδες μετέφεραν τό πώ- μα στην όχη και είδοθήσαν την άστυνομία. Ύστερ' από λίγη ώρα, όταν τόπο τού δράματος έφτανε δ λατρωδικαστής Μανουήλσκο μ' οι άστυνομικοί Γιόργκε και Παλιό- δης. Μέ τί βοήθεια τών φαράδων έρευνήσαν προσεχτικά τά νερά και δέν άφρησαν ν' ανακάλυψουν και τά ύπόλοιπα κομμάτια τού πτώ- ματος. Όταν τά μάζεψαν στην ό- χη, δ λατρωδικαστής άρχισε νά τά έξετάη προσεχτικά, χωρίς νά μπο- ρή νά συγκρατήη τί φρέση του. Έπειτα γύρισε κ' είπε στους ά- στυνομικούς :

—Πρόκειται γιά ένα πρωτοπα- γές έγκλημα σαδισμού. Ο δολοφό- νος φαίνεται καθαρά ότι είχε βα- σάνισε πολύ ώρα τό θύμα του, πριν νά τό σκοτώση, μ' ένα μαχαίρι σάν κρινό ! Στην άκρη τού έσφυε τό στήθος και τά δάχτυλα τών χεριών. Έπειτα τού χάραξε τά πόδια και τό κάτω μέρος της κοιλιάς και τό

λος τού άνοιξε τό στήθος μ' ένα απάνθρωπο χιτάμιο ! Αυτό τό έγκλη- μα ήμια βέβαιος ότι έχει γίνει από έναν παράρφονα ή έναν άπαισιο σαδιστή.

Οι άστυνομικοί, μετά την λατρωδικαστική έξέταση, άφρησαν νά κάνουν λεπτομερείς άνακρισις. Έτσι έμαθαν ότι αυτή ή άμορφη Τίτα λεγό- ταν Σεβαστίτα Πάια κ' ότι έργαζόταν σ' ένα άρτοποιείο τού Βου- κουρεστίου. Κάθε πρωί αυτή ή γυναίκα μετέφερε στό διάδρομο σίτα κ' άπό τίς ήμέρες. Όλοι οι κάτοικοι της συνοικίας Γκροσεβίτεκ την άγαπούσαν και διασκεδάζαν μαζί της, γιατί ή άμορφη Τίτα είχε ένα σωρό θαυμαστά κ' ένα πλήθος έρωτικούς περιπέτειες. Ο τελευταίος φί- λος της ήταν ένας κάποιος Νικόλας Ποπέσκο, απάλληρος τού άρτοποι- είου στό όποιο έργαζόταν κ' έκείνη.

Οι άστυνομικοί δέν έχισαν καιρό. Πήγαν άμέσως στό λευκόφορ Χέρ- ναν της συνοικίας Γκροσεβίτεκ και ζήτησαν νά δούν τόν Παπέσκο, γιά νά τού κάνουν μερικές έρωτησις, σχετικές μέ τί δικαστηριό ή Τίτα. Ο Νικόλας Ποπέσκο έκείνη την ώρα βρισκόταν στό δωμάτιό ή- νού, πού ήταν στό πάνω μέρος τού άρτοποιείου. Ήταν ξεπλωμένος στό κρεβάτι του μέ τά ρούχα της δουλειάς κ' είχε κατεβάσει άως τ' αυτιά τό μάλλινο σκούφο του. Φαίνεταν σπυλωμένος. Όταν άκουσε τούς άστυνομικούς νά μπαίνουν στην κάμαρά του, δέν κινήθηκε άτ' τί θέσι του. Γιά νά δείξη μάλιστα ότι ή παρουσία τους δέν τού είχε κάνει καμιά έντύπωση, άρχισε νά σφυρηξή. Ο Γιόργκε κ' ο Παλιόδης ά- ναγκάστηκαν λοιπόν νά πληρώσουν στό κρεβάτι του και νά τόν ρω- τήσουν, καθώς τόν σκουτούσαν από τόν ώμο :

—Είσαι δ Νικόλας Ποπέσκο ;
—Ναι, τί θέλτε ;
—Είμαστε άστυνομικοί, τού απάντησαν και τού δείξαμε τό σήμα τους.
—Πάει καλά, μά δέν καταλαβαίνω τί δουλειά έχω έχώ μέ ή ά- στυνομία...

—Θέλωμε νά μάς πής τί ξερέεις γιά την Σεβαστίτα Πάια.
—Α, ή Τίτα ήταν ένα άμορφο και καλόδοκο κορίτσι. Όλη ή συ- νοικία τό ξέρεε. Γιατί ρωτάτε έμένα ;

—Γιατί έσύ ήσουν δ φίλος της.
Άλλά γιατί μάς είπες ότι ήσαν ένα άμορφο κορίτσι ; Μήπως δέν είνε τώρα πια ;

Ο Ποπέσκο γέλασε μέ μιά κα- ταπληκτική κτηνοδία. Έπειτα ά- ναρωτήθηκε στό κρεβάτι του, έρ- ριξε πίσω τό μάλλινο σκούφο του κ' είπε μέ προστατευτικό ύφος στους άστυνομικούς :

—Μή γάνετε άδικα τόν καιρό σας, γιά νά βρήτε πούς σκότωσε την Τίτα. Αυτός ήταν ένας λογα- ρισμαίος δικός μου, πού τόν έσφιλη- σα χωρίς μάρτυρες. Έτσι έσπερε νά γίνη. Δέν μπορούσε αυτή ή γυ- ναίκα νά παύη μαζί μου, όπως έ- πιασε και μ' όλους τούς νέους της συνοικίας. Έγώ είχα καλό σκοπό. Ήθελα νά την παντρευθώ. Μά έκείνη δέν μ' άκουγε. Πήγανε και μ' άλλους. Έτσι την έστειλα στόν άλλο κόσμο, γιά νά ήσυχάσει από τίς φρενιές της.

—Ώστε έσύ την σκότωσες ; τόν ρώτησαν παραξενεμένος ο άστυνο- μικοί γιά την ειλικρίνεια τού έγκλη- ματία.

—Σπουδαία δουλειά ! Έκανε μέ ειρηνεία δ Ποπέσκο. Μά έχώ δέν την σκότωσα. Πέθανε μονάχη της από τούς πόνους και τά μαρτύρια. Άς είνε, θά σάς την δηγηθώ αυ- τή την ιστορία. Μά καθήστε έδώ κοντά μου, γιατί βαρύνεται νά φω- νάζω.

Οι άστυνομικοί κάθησαν στό κρεβάτι τού σαδιστή και τόν άφρη- σαν νά τούς άφηγηθή μυστικός τού έγκλημά του.

—Έγώ κ' ή Τίτα, τούς είπα έκείνος, ταϊριάσαμε ήτος δ σκύλλος μέ τί γάτα. Διαρκώς μάλώνουμε, γιατί αυτή ήταν πεισιθαρά κ' έ- (Η συνέχεια εις την σελ. 909)

Ο άπαισιος δολοφόνος Νικόλας Ποπέσκο

ΟΙ ΤΡΟΜΕΡΟΙ „ΓΙΑΤΡΟΙ ΚΑΤΑΔΙΚΟΙ” ΤΗΣ ΓΟΥΪΑΝΗΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 887)

μολόγησε ότι τὸ δηλητηριώδες φεΐδι τὸ εἶχε ἕνας «γιατρός—κατάδικος», ὁ ἀριθμὸς «10.385». Ὁ κατάδικος πρὸ ἡ- βελε ὤ ἀκρωτηριασθῆ, τοῦ πλήρωνε ἕκατὸ φράγκα κί ἐκείνος ἔβαζε τὸ φεΐδι πρὸ φύλαγε σ' ἕνα δοχεῖο νὰ τὸν δαγκώσῃ καὶ νὰ τὸν δηλητηριάσῃ! Οἱ ἀστυνομικοὶ, φυσικά, συνέλαβαν αὐτὸν τὸν ἐγκληματικὸ «γιατρός» καὶ κατ' ἄρθρωσαν νὰ μάθουν τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἐργαζόταν. Τοῦς ὁμολόγησε τὰ πάντα μὲ μεγάλη ἀ- πλότητα:

—Μιά μέρα, τοῦς εἶπε, σὸ δόσος καθὼς κόβαμε ξύλα, εἶδα ἕνα μικρὸ φεΐδι νὰ γλιστρήσῃ ἀπὸ τὴν κουφάλα ἐνὸς δέντρου. Ἦταν τόσο μικρὸ κί ἀκίνδυνο, ὥστε τὸ πήρα στὰ χέρια μου. Δὲν ἄργησα θέβαια νὰ καταλάβω ὅτι ἦταν ἕνα φεΐδι «κόμπρας». Τὸ ἐκλείασι λοιπὸν σὸ πακέτο τοῦ καπνοῦ μου κί ὅταν γόρισσι στὸν καταυλισμό, κατάφερα νὰ θρῶ ἕνα κουτί καὶ νὰ τὸ βάλω ἐκεῖ μέσα. Σὲ τρεῖς μῆνες αὐτὸ τὸ φεΐδι εἶχε μεγαλώσει κί ἦταν ἐπικίνδυνο γιὰτὶ οἱ ἀδέενες τοῦ εἶχαν ἀρχίσει νὰ θγάξουν τὸ φοβερὸ δηλητηρίο τοῦς. Ὡστόσο, ἐμένα φαίνεται μ' εἶχε συνη- θίσει, γιὰτὶ δὲν τρώαζε κί ὅτε προσπαθοῦσε νὰ μὲ δαγκώσῃ. Ἐ, ἦταν πιὰ καίρος γιὰ νὰ ἐφαρμόσω τὸ σχέδιό μου. Ἦθελαν νὰ ἐηλητηριάσω τὴν ἑπιμετρώλα μου, ποὺ μοῦ εἶχε ὄργωσει τὸ τεμῆρι ἐπὶ τῆς θηροκομίας. Καὶ μιά μέρα κατ' ἄρθρωσα νὰ τοῦ πληρωσω, ἔχοντες κρυμμένο μέσα σὸ μαζ' ἐκί μου τὸ φεΐδι καὶ νὰ τοῦ δώσω τὸ χέρι μου. Ἐκείνος δὲν ἀνήχησε νὰ μοῦ τὸ σφι- χθῇ γιὰ νὰ ἐμῆ ὅτ' οἱ ἐλλοίως ἔδῃ ἦταν καλὸν. Ἐ, ἦν θια κατὰ τὸ φεΐδι τὸν δάγκωσε τόσο λεπτὰ, ὥστε οἱ κελὸς τὸ κα- τάλασε. Μετὰ ἀπὸ τρεῖς ὥρες ὁ σποινδὸς ἐχθρὸς μου εἶχε πε- θάνει, ὑποφέροντας πολὺ ἀπὸ τοῦς τρομαχτικοῦς πόνους τοῦ δη- λητηρίου!..

—Καλὰ, μιά γιὰ ποῖο λόγῳ δηλητηριάσεις καὶ τοῦς φίλους σου; —Τοῦς βοηθοῦσα ὅσο μποροῦσα γιὰ νὰ ξεκουράζωνται. Ἐ τὴν ὥρα τὸναι καμμιά φορὰ νὰ πεθαίνῃ καὶ κανεὶς. Μὰ τί νὰ γίνῃ, ἀνθρώποι εἴμαστε!

Ὁ «10.385», ὅστερ' ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ, καταδικά- σθηκε σὲ θάνατο καὶ καταποθήθηκε ἀπὸ τὸν «Κύριο τοῦ Σαῖν Λωράν». Αὐτὸς ἡ ἱστορίες ὅμως ποῦ σὰς ἀνέφερα, εἶνε ἀπὸ τίς πιὸ συνηθισμένες στὰ κάτεργα τῆς Γουιάνης. Οἱ κατάδικοι εἶνε τόσο τρομοκρατημένοι ἀπὸ τὸ ξύλο, τίς στερήσεις, τὰ βασαν- στήρια καὶ τὴ δουλειά, ὥστε προτιμοῦν νὰ πεθάνουν ἢ νὰ ἀκου- τηραθοῦν γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπ' ὅλα τὰ μαρτύρια. Ἐ, τῆς οἱ «γιατροὶ—κατάδικοι» τῆς Γουιάνης ἔχουν πάντοτε δουλεῖ. Ἐ- φαρμολοῦσιν ἀνενόηχτοι τίς γίλιες καὶ μιά μεθόδους τῆς ἐπιστή- νης τοῦς, ἀδιαφορῶντας ἀν' ἂν πέσουν στὰ χέρια τῆς δικαιοσύ- νης καὶ θὰ παραδοθοῦν κί αὐτοὶ μὲ τὴ σειρά τοῦς σὸ δῆμο.

ZAN ΜΠΑΖΑΛ

ΕΡΩΤΙΚΗ ΘΥΕΛΛΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 883)

—Μὰ χωρὶς ἐσένα δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ. Εἶσαι ἡ μητε- ρα του.

—Μὰ τὸ ἴδιο θὰ συμθῆ καὶ χωρὶς ἐσένα! Εἶσαι ὁ πατέρας του!..

Ὁ Ντίκι κἀθηκε, σὰν χαμένος σὲ μιά πολυθρόνα. Τὸν εἶχε περιλούσει κρούς ἰδρῶς. Ἀπ' ἔξω, ἀκούσθηκε ἕνα κλάον. Ὁ Ντίκι ἦταν βυθισμένος στὶς σκέψεις τοῦ καὶ φαίνονταν σὰν νὰ μὴ τὸ ἀκούσει. Μὰ ἡ Μάμπελ, μ' ἕνα πῆδημα βρέθηκε κοντὰ στὴν πόρτα κί ἔκανε νὰ φύγῃ.

Ὁ Ντίκι σηκώθηκε ἀπότομα καὶ τὴν ἀρπάξε ἀπὸ τὸ χέρι.

—Στάσου λοιπὸν, Μάμπελ! Ποῦ θὰ πᾶς; Ποῦ φεύγεις;

—Θὰ φύγω... σὰν τὴν Τζῶαν! Τὸ ἀπάντησε.

—Ἐ, ὄχι! Ἐκανε μὲ φρίκη ὁ Ντίκι. Δὲν θὰ σ' ἀφήσω νὰ φύγῃς.

Καὶ κλείδωσε γρήγορα τὴν πόρτα. Ἐπειτα ἔχωσε τὸ κλειδί μέσα στὴν τσέπη του.

—Φεύγα τώρα ἀν μπορῆς! τῆς εἶπε μ' ἕνα θριαμβευτικὸ χα- μόγελο. Ἐμπρός! Γιὰ δοκίμασε!..

Ἡ Μάμπελ ἔκανε νὰ τρέξῃ πρὸς τὸ παράθυρο, μὰ ὁ Ντίκι τῆς ἔκλεισε τὸ δρόμο καὶ τὴν ἔρριξε πάνω στὸ τιθῆαν.

Ἀπ' ἔξω ἀκούσθηκε πάλι τὸ κλάξον, δυὸ-τρεις φορές. Ἐπει- τα, ἕνα αὐτοκίνητο—τὸ αὐτοκίνητο τῆς Τζῶαν—ἐξέκινησε μὲ θά- ρυθο. Σὲ λίγο δὲν ἀκούγονταν πιὰ. Ἡ Τζῶαν εἶχε φύγει—γιὰ πάντα.

Ὁ Ντίκι τότε ἀγκάλιασε τὴ γυναῖκα του κί ἀρχισε νὰ κλαῖει σιωπηλά, μὲ τὸ πρόσωπο σὸ στήθος τῆς. Σὲ μιά στιγ- μὴν τρέλλας, τὰ εἶχαν ξεχάσει ὅλα: Καὶ τὴν ἀγάπη τοῦς καὶ τὴν εὐτυχία τοῦς.

Μὰ ὁ κίνδυνος εἶχε περάσει πιὰ, σὰν ἕνα μαῦρο σύννεφο, ποῦ χάνεται στὰ βάθη τοῦ ὀρίζοντος..

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΓΟΥΕΝΤΟΥΘ

Ο ΣΑΔΙΣΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΟΠΕΣΚΟ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 897)

γὸ τῆς ζήλτου. Ἦταν πολὺ ὁμορφὴ καὶ δὲν εἶχε καθόλα «Νεόλα, μοῦ ἔλεγε κάθε τόσο, εἶσαι ἕνα χαμένο κομμάτι. Θὰ σὲ παντρεύω, μὰ δὲν θὰ μὲ περιορίσῃς καθόλου. Θὰ διασκεδάσω μ' ὄλους τοῦς φίλους σου. Ἐμένα μ' ἀρεσουν ὅλοι οἱ ἀνδρες». Τότε μὲ πᾶσαν τὴν νεύρα μου. Τὴν ἀρπάξα ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ τὴν ἔδωρα, μέχρι ποῦ νὰ μοῦ ὁραστῆ ὅτι μονάχα ἐμένα ἀγαπᾷ. Μόλις ὅμως τὴν ἄφηρα ἀπὸ τὰ χέρια μου, ἔ- ξασκοιοῦσθε πάλι τὰ δικὰ τῆς. Σκέφτηρα τότε ὅτι ἔπρεπε νὰ ξεκα- θάρωσι μιά καὶ καλὴ τοῦς λογαριασμοῦς μαζί τῆς. Ἐνα ἀπόγευμα λα- ποῦ κἀθησα τρεῖς ὄρες μόνος μου κί ἀδόντια τὸ μαχαίρι μου. Ἐπι- τα τοῦ ἔκανα δόντια, γιὰ νὰ πρηνίσῃ. Ἐτοῖς ὅταν τὸ βράδυ πήγα νὰ συναντήσω τὴν Τίτα στὴν ὄχθη τῆς Νταμπίβιτσι, εἶχα ὅτι μοῦ χρο- νίζονταν. Περατήσαμε ἀρκετὴ ὥρα, συζητῶντας ἀνοήτα. Ὑστερα ἔ- πλωθήκαμε στὴν ἀμμουδιά. Τὸ φεγγάρι εἶχε βγῆ στὸν οὐρανὸ. Ἐκεῖνη τὴν ὥρα ἡ Τίτα ἄρχισε νὰ μὲ πειράζῃ μὲ τ' ἀστεία τῆς. Ἐπειτα ἔ- βγαλε τὰ φορεμάτια τῆς καὶ βούτηξε στὸ νερὸ. Τότε μ' ἔπιασε ἡ ζέ- στα μου. Τὸ σῶμα τῆς μοῦ θύμησε ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴν στατίσω. Τὴ φῶ- νεύα κοντὰ μου μὲ τρομεροῦτητα καὶ τὴν φίλησα. Σαφρὰ κί τῆς ἔδωσα τὸ στόμα μὲ τὸ ματῆμί μου κί ὅτερα, μ' ἕνα σκαπὶ ποῦ εἶχα μαζί μου, τῆς ἔδωσα τὰ χέρια. Ἐκεῖνη πᾶλευσε νὰ ξεμῆνῃ, μὰ ἐγὼ ἴπρον πιὸ δυνατὸς. Ἀρχισα λοιπὸν νὰ τῆς πρηνίζω τὸ στήθος, τὰ δάχτυλα, τὰ πόδια. Ἡ Τίτα μοῦγκοιζε σὰν θῆρο καὶ τὰ μάτια τῆς εἶχαν τόσο μεγαλώσει, ὥστε νόμιζα ὅτι θὰ βγοῦν ἀπὸ τίς κόγχες τοῦς. Ἐπειτα ἔ- μεινε ἀκίνητη. Εἶχε πεθάνει! Τὴν ὥρα ὅμως ἀρχίζε γιὰ μένα μιά νε- νεύρα βουλεύα. Ἐπρεσε νὰ τὴν κοιμητάσω. Καὶ πράγματι, τὴν ἔ- κωρια σὲ τέσσερα κομμάτια καὶ τὴν ἐρῶσα στὴν Νταμπίβιτσι. Ὑστερα γόρισσι σὸ ἀρτοκαλοῖο καὶ κοιμήθηκα εὐχαρστημένος. Εἶχα γλυτώσει ἀπὸ τὰ βασάνια τῆς φίλης μου.

Ὁ ἀστυνομικὸς, ὅταν ὁ Νικόλας Ποπέσκο τέλειωσε τὴν ἀφήγη- σὶν τοῦ ἐγκλήματός του, ἀμίλητο, τοῦ πᾶσαν τίς χειροπέδες καὶ τὸν ὠ- δήρησαν στὴν ἀστυνομία.

Ὁ Νικόλας Ποπέσκο εἶνε ἕνας ἀπὸ τοῦς παθολογικοῦς ἐγκληματίες. Μὰ δὲν θὰ γλυτώσῃ τὸ θάνατο, γιὰτὶ ἡ δολοφονία του εἶνε τόσο ἀνε- τρομαχτικῆ, ὥστε ἀναστήτασε ὄλους τοῦς κατοικοῦς τοῦ Βουκουρε- στίου.

ZAN ΚΟΛΜΠ

ΟΙ ΕΚΒΙΑΣΤΕΙ ΤΩΝ ΠΑΡΑΣΤΡΑΤΗΜΕΝΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 886)

νος, ἀνέθετε στὸν «ἐκβιαστή», ἐν' ἄλλο μέρος τῆς σπείρας, νὰ συνεχίσῃ τὴ δουλειά. Ὁ «ἐκβιαστής» παρουσιαζόταν στὴ νέα καὶ τῆς ἔδῃλε ὅτι, ἀν δὲν τοῦ ἔδινε ἕνα χρηματικὸ ποσόν, θὰ τὴν κἀθηγγεῖλε στὴν ἀστυνομία ὅτι ἔχει ἕνα νόθο παιδί κί ὅτι θὰ τὴν ἔκλειαν σὸ σωφρονιστήριο. Ἡ νέα, γιὰ νὰ γλυτώσῃ τοῦς ἐξυ- τελισμοῦς καὶ τίς ταπεινώσεις, ἀρχίζε τότε νὰ τοῦ δίνει ἕλα τὰ λεφτὰ ποῦ κέρδιζε ἀπὸ τὴν τιμία ἐργασία τῆς. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ «ἐκβιαστής» ποτὲ δὲν ἦταν ἐχρηματισμένος ἔβαζε ἀκόμη καὶ τοῦς ἄλλους τρεῖς συνεργάτες του νὰ τὴ στενοχωρήσουν μὲ τίς ἀπειλές τοῦς. Τὸ «παραστρατημένον» κορίτσι ἀναγκαζόταν τότε νὰ δέχεται ἕνα σωρὸ ἀγνώστους γιὰ νὰ κερδίσῃ χρήματα κί ἴ- τοι γινόταν μιά γυναῖκα τοῦ δρόμου. Ἐπειδὴ ὡστόσο δὲν μπο- ροῦσε νὰ συνηθίσῃ σ' αὐτὴ τὴν ἀπαίσιαν ζωὴ, αὐτοκατοῦσε. Φα- νεται ὅμως, ὅτι ὁ Νταντιέ ἦταν τόσο βέβαιος, ὅτι δὲν θὰ ἔπε- τε ποτὲ στὰ χέρια τῆς ἀστυνομίας, ὥστε διασκέδαζε μὲ τοῦς ἀ- στυνομικοῦς, γράφοντάς τοὺς τὰ γράμματα ποῦ σὰς ἀναφέραμε. Κί αὐτὸ ἦταν ἡ καταστροφή του. Τὸ τελευταῖο θῆμα τοῦ, ἡ Ζαννὲ Βωτιέ δὲν εἶχε ἐπιφυλακτικὸ ἀμέσους κί ἔτσι πρόλαβε νὰ τοῦς προδώσῃ, ἀφοῦ πιὰ δὲν φοβόταν τὴν ἐκδίκησὶ τοῦς. Μ' αὐτοῦς τοῦς «ἐκβιασμοῦς», οἱ πέντε κακοποιοὶ εἶχαν κατορθώσει νὰ κάνουν μιά ὀλόκληρη περιουσία, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὰ θυ- συχισμένα κορίτσια ποῦ αὐτοκατοῦνον γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὰ μαρτύρια τοῦς. Γι' αὐτὸ καὶ κανεὶς Παρισιανὸς δὲν τοῦς λυπῆ- θηκε, ὅταν τὸ κακούργικοῦ τοῦ Σηκουάνα τοῦς κατέδικασε σ' ἰσοθία δεσμὰ καὶ τοῦς ἔστειλε στὴν τρομαχτικὴ κόλασι τῆς Γουιάνης.

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

ΜΙΑ ΣΦΑΙΡΑ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 905)

πῶ ὅτι ὁ Χούσκισον, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου, εἶχε μιά Γερμανικὴ σφαῖρα κοντὰ στὴν καρδιά. Τὸν εἶχε ἐξετάσει πολ- λές φορές... Μὰ κανεὶς κα δὲν μπορούσε νὰ τοῦ βγάλῃ αὐτὴ τὴ σφαῖρα, γιὰτὶ ἡ ἐγχείρησις ἦταν πάρα πολὺ ἐπικίνδυνη!.. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ὁ Χούσκισον πέθανε ξαφνικά ἀπὸ συγκο- πῆ, τὴ στιγμὴ ποῦ τὸν ἐσφύγγε ὁ τρελλὸς ἐμφανὸς στὰ χέρια του. Μὲ τὸ σφίξιμο, ἡ σφαῖρα εἶχε περάσει μέσα στὴν καρδιά του.

Ὁ Τέντυ Κούπερ, ἦτιε σὰν τρελλὸς τὸ ὄστρο του καὶ χωρὶς νὰ χαρητῆσῃ τὸ φίλο του, ἔφυγε ἔσφαιρικά ἀπὸ τὴ Λέσχη καὶ γυ- ρισε μ' ἕνα ἀμάξι ἀπ' αὐτὰ ποῦ σέρνοντο οἱ ἱθαγενεῖς σὸ σπῆτι του.

Τὴν ἄλλη μέρα, παράτησε τὴ θέσι του καὶ τὸ σπῆτι του καὶ γόρισσε μὲ τὸ πρῶτο ὑπερωκεάνειο στὴ Νέα Ὑόρκη.

Μὰ ὅσο κί ἂν ἐψαζε, δὲν βρῆκε πιὰ τὴν ὁμορφὴ Σίλλεο, ποῦ δὲν ἔφταγε διόλου γιὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀνδρός τῆς. Κί ὁ Τέντυ Κούπερ ἔμεινε ἐπαρηγόρητος σ' ὅλη του τὴ ζωὴ, ἔχοντας πάντα μαζί του, σὰν τῶπι, μιά χοντρή σφαῖρα ἀπὸ ἕνα Γερμα- νικὸ περίστροφο.

ΝΟΡΑ ΜΠΟΥΡΚΕ